

15 AUGUST RUGĂCIUNEA 13 ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Εὐχή πρὸς τὴν Θεοτόκον

Αγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε ἡ κατὰ σάρκα γεννήσασα τὸν Θεὸν Λόγον, γνωρίζω ὅτι δέν εἶναι εὐπρεπές, οὐδέ ἄξιον εἰς ἐμέ τὸν πανάσωτον, τὸν ἔχοντα μεμολυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς καί τὰ χεῖλη ἀκάθαρτα, νά ἴδω τὴν εἰκόνα Σου τῆς Ἀγνῆς, τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ἐχούσης τό σῶμα καί τήν ψυχὴν καθαρὰ καί ἀμόλυντα, ἀλλ' ἀπεναντίας πρέπει νά μισηθῶ ὁ ἄσωτος καί νά ἐπιτιμηθῶ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας καθαρότητος. Πλήν ἐπειδὴ ὁ Θεός τὸν Ὅποῖον ἐγέννησες, ἔγινεν ἄνθρωπος ὅπως καλέσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, λαμβάνω καί ἐγώ τό θάρρος καί προσέρχομαι πρὸς Σέ, παρακαλῶν μετὰ δακρύων.

Πρόσδεξε τὴν παράκλησίν μου διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν πολλῶν καί χαλεπῶν πταισμάτων μου καί παρακάλεσον τὸν Μονογενῆ Σου Υἱόν καί Θεόν ὅπως ἐλεήσῃ τὴν ἀθλίαν καί ταλαίπωρον ψυχὴν μου. Διότι διὰ τό πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου ἐμποδίζομαι νά στρέψω τό βλέμμα μου πρὸς Αὐτόν καί νά ζητήσω συγχώρησιν καί διὰ αὐτό σέ προβάλλω μεσίτριαν.

Ἀπολαύσας πολλῶν καί μεγάλων δωρεῶν παρὰ τοῦ δημιουργήσαντός με Θεοῦ, ἐφάνην ἄθλιος καί ἀχάριστος

ὁμοιωθεὶς μέ τά ἀνόητα κτήνη· πτωχεύσας εἰς τὰς ἀρετάς, πλουτήσας εἰς τὰ πάθη, βεβαρυμένος μέ ἐντροπήν, ἐστερημένος θείας παρηρησίας, κατακεκριμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θρηνούμενος ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος καὶ μισούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, ἐντρεπόμενος διὰ τὰ πονηρά μου ἔργα, νεκρός ὑπάρχων πρό τοῦ θανάτου καὶ πρό τῆς κρίσεως αὐτοκατάκριτος καὶ πρό τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως τυγχάνων αὐτοτιμώρητος ὑπὸ τῆς ἀπογνώσεως. Διὰ τοῦτο καταφεύγω εἰς τὴν ἰδικὴν Σου καὶ μόνην βοήθειαν, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ μυρίων ταλάντων ὀφειλέτης, ὁ ἀσώτως τὴν πατρικὴν οὐσίαν δαπανήσας, ὁ παρανομήσας ὑπὲρ τὸν Μανασσὴν, ὁ γενόμενος ἄσπλαχνος ὑπὲρ τὸν πλούσιον, ὁ λαίμαργος δοῦλος, τό δοχεῖον τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ὁ θησαυροφύλαξ τῶν αἰσchrῶν καὶ ρυπαρῶν λόγων καὶ ὁ ξένος πάσης ἀγαθῆς ἐργασίας.

Ἐλεήσόν μου τὴν ταπείνωσιν καὶ συμπάθησόν μου τὴν ἀσθένειαν. Μεγάλην ἔχεις τὴν παρηρησίαν πρὸς τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα καὶ οὐδεὶς δύναται ὡς Σὺ, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ. Δι' ὅλα ἔχεις τὴν ἰσχύν ὡς ὑπερέχουσα πάντων τῶν κτισμάτων καὶ δέν εἶναι ἀδύνατον εἰς Σέ οὐδέν, ἐάν θελήσης. Μὴ λοιπόν παραβλέψῃς τὰ δάκρυά μου, μὴ ἀηδιάσῃς τὸν στεναγμόν μου, μὴ ἀποστραφῇς τὸν πόνον τῆς καρδίας μου, μὴ ἐντροπιάσῃς τὴν πρὸς Σέ προσδοκίαν μου, ἀλλὰ διὰ τῶν μητρικῶν Σου δεήσεων βίασον τὴν εὐσπλαχνίαν

τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ καί ἀξιώσόν με τόν ταλαίπωρον καί ἀνάξιον δοῦλόν Σου ν' ἀπολαύσω τό πρῶτον καί ἀρχαῖον κάλλος καί τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν παθῶν, διά νά ἐλευθερωθῶ ἀπό τās ἀμαρτίας καί νά γίνω ὑπηρέτης τῆς δικαιοσύνης, νά ἐκδυθῶ τόν μiasμόν τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς καί νά ἐνδυθῶ τόν ἀγιασμόν τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νά νεκρωθῶ διά τόν κόσμον καί νά ζήσω ἐν τῇ ἀρετῇ.

Ὅδοιποροῦντά με συνόδευσον, πλέοντα ἐν θαλάσση σύμπλευσον, ἀγρυπνοῦντα με ἐνίσχυσον, θλιβόμενον παρηγόρησον, ὀλιγοψυχοῦντα παρακάλεσον, ἀσθενοῦντα δώρησόν μου τήν ἴασιν, ἀδικούμενον ρῦσαί με, συκοφαντούμενον ἀθώωσον, εἰς θάνατον κινδυνεύοντα προφθάσασα λύτρωσόν με, εἰς τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς δεῖξον με καθ' ἐκάστην φοβερὸν.

Ναί ὑπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἡ μετὰ Θεόν ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐπάκουσον τῶν οἰκτρῶν δεήσεων καί μή μέ ἐντροπιάσης ἀπό τῆς προσδοκίας μου. Τόν βρασμόν τῆς σαρκός κατάπαυσον, τήν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀγριωτάτην ταραχήν κατεύνασον, τόν πικρόν θυμόν καταπράυνον, τόν τύφον καί τήν ἀλαζονίαν τῆς ματαιίας οἰήσεως ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον, τās νυκτερινάς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί τās καθημερινάς ἀκαθάρτους προσβολάς ἀπομάκρυνον τῆς καρδίας μου. Παίδευσόν μου τήν γλῶσσαν ἵνα ὁμιλῇ τά συμφέροντα, δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου νά βλέπουν ὀρθῶς τήν ὁδόν τῆς ἀρετῆς, ἐνίσχυσον τοὺς πόδας μου ἵνα βαδίζουν τήν

μακαρίαν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τὰς χεῖράς μου ἁγιάσον ἵνα ἀξίως αἶρω αὐτάς πρὸς τὸν Ὑψιστον. Καθάρισόν μου τό στόμα ἵνα μετὰ παρηρησίας ἐπικαλεῖται τὸν Πανάγιον Πατέρα καὶ Θεόν. Ἀνοιξόν μου τὰ ὦτα, ἵνα ἀκούω αἰσθητῶς καὶ νοητῶς τὰ ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον γλυκύτερα λόγια τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ βιώ ταῦτα ἐνισχυόμενος ὑπὸ Σοῦ.

Δός μοι καιρὸν μετανοίας, λογισμοῦ ἐπιστροφῆς, ἐλευθέρωσόν με ἐξ αἰφνιδίου θανάτου καὶ ἀπάλλαξόν με κατακεκριμένον ὑπὸ τῆς συνειδήσεως. Καὶ τελευταῖον ἐλθέ κοντά μου κατὰ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς μου ἀπὸ τοῦ ἀθλίου μου σώματος, ἵνα ἐλαφρύνῃς τὴν ἀφόρητον αὐτὴν βίαν, ἀνακουφίσῃς τὸν ἀνέκφραστον πόνον, παρηγορήσῃς τὴν ἀπαραμύθητον στενοχωρίαν. Ἵνα τῆς σκοτεινῆς μορφῆς τῶν δαιμόνων λυτρώσῃς, παραμερίζουσα τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους καὶ σχίζουσα τὰ χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν. Καὶ ἵνα μέ οἰκειώσῃς μέ τὸν Θεόν καὶ μέ καταξιώσῃς τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παραστάσεως ἐν τῷ φοβερῷ Κριτηρίῳ καὶ νά μέ κάμῃς κληρονόμον τῶν αἰωνίων καὶ ἀδιαφθόρων ἀγαθῶν.

Ταύτην τὴν ἐξομολόγησιν Σοῦ κάμνω Δεσποινά μου Θεοτόκε, τό φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν καὶ παραμυθία τῆς ζωῆς μου, ἢ μετὰ Θεόν ἐλπίς καὶ προστασία μου, τὴν ὁποίαν δέξου εὐμενῶς καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκός καὶ πνεύματος καὶ ἁγιάσόν με εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν ἀκατακρίτως νά μετέχω τοῦ Παναγίου καὶ ἀχράντου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Υἱοῦ Σου καὶ Θεοῦ.

Εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν, τῆς γλυκυτάτης οὐράνιας τροφῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα εἶναι ἡ κατοικία πάντων τῶν εὐφραινομένων. Τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τυχὼν ὁ ἄθλιος, δοξάζω εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων τό πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Υἱοῦ Σου καὶ Θεοῦ τοῦ δεχομένου πάντας τοὺς μετανοοῦντας ἐξ ὅλης ψυχῆς διὰ Σέ τὴν γενομένην μεσίτριαν καὶ ἐγγυήτριαν πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν, διότι διὰ Σοῦ Πανύμνητε καὶ Ὑπεράγαθε Δέσποινα περισώζεται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αἰνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα Πατέρα καὶ Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Παναγίαν Τριάδα.